

Hồi 49

Cảnh Siời Cao Minh

K

im Đỉnh Tự.

Toà cổ tự đã tồn tại trên đỉnh Kim Đỉnh từ mấy trăm năm, nhưng không phải người nào cũng có thể lên được Kim Đỉnh sơn. Bởi bốn vách núi dựng đứng cao chót vót, mà toà Kim đỉnh tự thì được dựng ngay đỉnh Kim Đỉnh sơn.

Chỉ ngược nhìn lên Kim Đỉnh sơn thôi thì người ta cũng đã cảm thấy chao lòng bởi những vách đá thẳng đứng và như những vách thành kiên cố ngăn bước những ai muốn lên tiến đó.

Mặc dù biết khó mà đặt chân đến được Kim đỉnh sơn, nhưng quần hùng võ lâm vẫn tụ về dưới chân ngọn Kim đỉnh. Họ tụ về đây không phải muốn tranh đoạt Thập nhị Thần châu, mà chờ đợi kết cục của cuộc phó hội giữa Hạ Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế.

Ai có thể bỏ qua cuộc hội kiến giữa Tuấn Luận và Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế được chứ. Trong võ lâm, hai người ngang nhiên trở thành những bộ kỳ tài độc nhất vô nhị trên chốn võ lâm giang hồ. Chính vì lẽ đó mà người nào cũng muốn mình trở thành nhân chứng trong ngày giảo chứng võ công của Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế.

Mặc dù chưa đến ngày trăng rằm, nhưng quanh chân Kim đỉnh đã lố nhố người võ lâm. Phàm võ lâm đã hoạt náo thì những cơ hội như thế này càng hoạt náo hơn nữa.

Tiếng tù và trôi lên khi vầng trăng tròn xuất hiện, treo chênh chếch lưng chừng Kim đỉnh sơn. Cùng với tiếng tù và đó, chiếc kiệu sơn son thếp vàng của Cửu Thiên Tuế do tám gã phu đại lực khiêng xuất hiện chậm rãi hướng về phía chân núi.

Theo sau chiếc kiệu là hai hàng cung nữ. Tất nhiên không thể thiếu được Sử Thứ Dân. Dung diện Thứ Dân khoát một vẻ mặt muện phiến trông như thể người đang đưa đám.

Hai gã đại lực võ sĩ khiêng chiếc ngai Minh chủ đặt lên mảnh lụa gấm được hai ả cung nữ trải sẵn. Hàng cung nữ bước lên rắc hoa từ cửa liệu đến chiếc ngai sơn son thếp vàng. Ắ khác thì vén rèm kiệu. Mọi việc cứ như được sắp xếp rất cẩn thận ai làm việc nấy chẳng có chút thừa thãi.

Mọi việc chuẩn bị xong, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế mới từ trong kiệu bước ra. Lão chậm rãi bước lên những lớp hoa tươi do những nàng cung nữ rắc dài đến tận chiếc ngai.

Theo những bước chân của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, thì quần hùng đồng loạt xuống lên:

- Minh chủ vạn thọ vô cương. Minh chủ vạn thọ vô cương.

Trong tiếng tung hô kia cùng với sự sùng bái của quần hùng, nhưng mặt của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận vẫn đăm đăm. Lão như đăm chiêu suy nghĩ mông lung. Chân vẫn rảo bước theo con đường rải hoa tươi Tiểu Thuận bước đến chiếc kiệu Minh chủ. Lão yên vị, đặt tay lên cằm. hướng mặt nhìn lên đỉnh Kim đỉnh tự.

Một vầng mây trôi lơ lững che khuất vầng trăng đầy. Khi áng mây đó trôi qua thì Tuấn Luận xuất hiện. Trong bộ trường y nho sinh trắng toát trông chàng thật ung dung, tự tại và thư nhàn. Tất cả mọi cặp mắt của quần hùng đều hướng về Tuấn Luận.

Chàng tiến thẳng đến trước mặt Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Vãn bối không đến trễ hẹn.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhìn chàng từ đầu đến chân. Lão khẽ gật đầu, từ tốn nói:

- Người không đến trễ.

Mặc dù Cửu Thiên Tuế đã lấy giọng trầm ấm, nhưng khi cất lên giọng của lão bỗng trở nên eo éo, như thể không làm chủ được mình.

Tiểu Thuận nói:

- Người đã chuẩn bị tất cả cho cuộc hội kiến này rồi chứ?

- Tất cả những gì cần làm thì vãn bối đã làm xong. Chỉ còn chờ đến thời khắc giảo chứng võ công với tôn giá mà thôi.

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nói:

- Bồn tọa có một đề nghị với người.

- Văn bối xin được nghe chỉ huấn của tôn giá.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế ve cằm, nhìn Tuấn Luận:

- Tuấn Luận... Thật ra bổn tọa rất cảm kích và phục người. Bổn tọa muốn người về cùng với bổn tọa.

Tuấn Luận ôm quyền, mỉm cười, lắc đầu nói:

- Văn bối vô cùng cảm kích trước lời giáo huấn này của tôn giá nhưng không thể chấp nhận được. Chuyện phải đến giữa tôn giá và văn bối đã được ông trời sắp đặt rồi, không thể nào cưỡng lại được, không thể nào thay đổi lại được ư?

Tuấn Luận gật đầu:

- Cho dù Thiên Tuế có đổi Thập nhị Thần châu với văn bối để văn bối trở thành thộc hạ của tôn giá cũng không được.

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Thuận lắc đầu nói:

- Đã là sự sắp xếp của tạo hóa thì bổn tọa phản chấp nhận thôi Không thể nào cãi lại được.

Buông một tiếng thở dài, Cửu Thiên Tuế nói:

- Người chết. bổn tọa rất đau lòng, nhưng nếu bổn tọa chết người có đau lòng không?

Tuấn Luận im lặng một lúc rồi gật đầu.

Chàng cúi mặt nhìn xuống, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

- Mong rằng cõi chết của văn bối không làm tôn giá đau lòng.

- Sao không đau được?

- Vì sao...

- Bổn tọa mất đi... Mất đi một đối thủ ngang tài ngang sức.

Tiểu Thuận cười khẩy một tràng rồi hỏi ngược lại Tuấn Luận:

- Hạ được bổn tọa là mục đích của Thượng Quan Nghi muốn người làm, có gì mà người đau lòng chứ?

- Văn bối cũng giống như tôn giá.

Tiểu Thuận ve cằm gật đầu.

- Xem ra bổn tọa và người cùng một ý nghĩ, cùng một tâm tưởng. Bổn tọa không ngờ được điều đó đó.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Nghe tôn giá nói câu này cho dù Tuấn Luận có phải chết dưới tay tôn giá cũng chẳng một phút hối tiếc vãn hối hận.

Chàng nhìn Tiểu Thuận bằng ánh mắt trù cảm rồi hỏi:

- Tôn giá có vui không, sau khi đã tìm được Sử công tử.
- Y rất tốt, nhưng giữa bốn tọa và y vẫn có một khoảng cách vời vợi không sao khỏa lấp được.

- Đó là sự xa cách. Thế nào Sử huynh cũng sẽ quen với những gì thuộc về y.

Tiểu Thuận cau mày buông một câu bằng chất giọng thật lạnh lùng:

- Bốn tọa thấy người còn gần gũi hơn Sử Thứ Dân đó.
- Vì vãn bối và tôn giá cùng một ý chí, ý nghĩ và cả mục đích để tồn tại. Sự tồn tại tương đối kháng một mất một còn. Người này còn phải tiễn người kia đi và ngược lại. Chính điều đó làm ra sự nổi tiếc nơi vãn bối và tôn giá.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhạt nhẽo hỏi:

- Bốn tọa đi hay người đi?

Tuấn Luận chỉ vằng trăng đầy đang từ từ dâng lên cao:

- Vằng trăng kia sẽ chứng minh cho võ lâm biết ai là người phải ra đi.

Cửu Thiên Tuế gật đầu:

- Một ý hay. Ta đi hay người đi thì cũng chỉ có vằng trăng kia biết mà thôi

Cửu Thiên Tuế dời thân nhãn nhìn lên vằng trăng đầy:

- Trăng đã gần đến thời điểm bốn tọa tiễn người đi, hoặc người tiễn bốn tọa.

Nhìn lại Tuấn Luận, Cửu Thiên Tuế bùi ngùi nói:

- Biết bao giờ bốn tọa và người mới có dịp gặp lại?

- Có duyên thì sẽ gặp.

Tuấn Luận nói xong lùi lại một bộ. Chàng nhìn Cửu Thiên Tuế nghiêm trọng nói:

- Tôn giá là bậc trưởng tôn của Tuấn Luận. Tôn giá từng đánh ngang với ân sư Thượng Quan Nghi... Vãn bối xin được kính người ba lạy trước khi bước vào cuộc giảo chứng có kẻ đi người ở.

Nghe Tuấn Luận thốt ra câu nói này, thần nhãn của Cửu Thiên Tuế sáng quắc lên. Gã bật đứng lên nhưng rồi lại từ từ ngồi xuống.

Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Cửu Thiên Tuế ve cằm nói:

- Hạ công tử không sợ Thượng Quan Nghi ân sư của người buồn khi người hành đại lễ với bốn tọa à?

- Không.

Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Bốn tọa và ân sư Thượng Quan Nghi của người cùng xuất thân từ Vô Vi phái, nhưng sau khi Thượng Quan Nghi chấp chức chưởng môn Vô Vi, Vô Vi phái đã đuổi ta khỏi sư môn.

- Tôn giá có tội thì phải đuổi.

Mặt Cửu Thiên Tuế biến sắc:

- Người...

- Nếu không đuổi tôn giá khỏi sư môn, thì đại họa sẽ còn lớn hơn nữa.

Nhưng vẫn bối thiết nghĩ ân sư không buồn.

- Tại sao không buồn?

- Bởi người đã dạy cho văn bối những điều tiếng đạo, trọng nghĩa của cõi nhân sinh này.

- Thượng Quan Nghi dạy người ư?

Tuấn Luận gật đầu:

- Ân sư dạy văn bối vì không muốn văn bối bước theo lối mòn của vị sư đệ Lương Trung Liệt.

Câu nói này như một mũi dao vô hình đâm thấu vào tim Tiểu Thuận khiến trán lão toát mồ hôi lạnh.

- Con đường của bốn tọa không đúng sao?

- Không đúng. Con đường của tôn giá có tất cả mọi thứ mà kẻ tầm thường đều muốn. Danh, quyền, ngân lượng, tất cả những thứ thấp hèn của kẻ tầm thường tôn giá đều có được, nhưng những thứ cao minh của những bậc thánh nhân thì vĩnh viễn tôn giá chẳng bao giờ có được. Chính vì lẽ đó mà trở thành kẻ cô độc. Dù sao tôn giá vẫn còn sự may mắn hơn người.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận từ từ quì xuống:

- Vãn bối thành kính bái tôn giá.

Chàng kính cẩn hành lễ, vừa khẩn thắm:

- “Lạy thứ nhất thầy mẹ bái cha. Lạy thứ hai Tiểu Cẩu tử bái thân phụ, mong người miễn cho Tiểu Cẩu tử chữ bất hiếu. Lạy thứ ba, Tiểu Cẩu tử xin được thay cha đền lại những oan nợ mà cha đã tao ra”.

Trong khi Tuấn Luận hành đại lễ thì quần hùng đồng loạt xướng lên trong sự phấn khích tột cùng.

- Minh chủ vạn thọ vô cương.

- Minh chủ vạn thọ vô cương

- Minh chủ vạn thọ vô cương.

Tuấn Luận hành xong ba đại lễ trước Cửu Thiên Tuế rồi từ từ đứng lên.

Cửu Thiên Tuế nhìn chàng:

- Người có cần bổn tọa hành lễ lại không?

Tim Tuấn Luận nhói đau như thể vừa có một nhát kiếm khủng khiếp xé toát cả thể pháp xuy qua quả tim đang đập thổn thức.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không.

Chàng chỉ lên vầng trăng đã đến thiên đỉnh ngọn Kim đỉnh sơn:

- Tôn giá... Thời khắc đá đến.

- Thời khắc đã đến

Hai người nói dứt câu, đồng loạt thi triển kinh thuật siêu phàm lướt lên trên ngôi cổ tự Kim đỉnh. Vách Kim đỉnh sơn dựng đứng, leo lên đã khó rồi, nhưng Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế như thể chạy trên vách đá đó mà không có một chút khó khăn gì.

Hai người thi triển thành công thần kỳ khiến cho quần hùng thị nhãn phải tròn mắt ngơ ngẩn nhìn.

Bọn võ phu của phủ Thiên Tuế xướng lên lớn hơn như thể muốn báo cho mọi người biết thần uy vô địch bất diệt của chủ nhân.

- Minh chủ uy vũ.

- Lão Thiên Tuế uy vũ.
- Lão Thiên Tuế vạn thọ vô cương.

Thân pháp của Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế với khinh công bất phàm chàng mấy chốc đã mất hút trong tầm mắt của quần hùng.

Cả hai cùng hạ thân xuống trước khoảng sân trống trải đá hoa cương trước ngôi mộ Kim Đỉnh. Ngôi cổ tự Kim Đỉnh sơn không nguy nga hùng vĩ như toà Thiếu Lâm tự, nó chỉ vắn vện chiếm một khoảng đất chỉ non mười trượng vuông. Chung quanh không có vách, mà chỉ có mười hai cây cột đá sừng sững chạm khắc tứ linh. Mười hai cây cột đá đó như thể đang đỡ lấy mười hai pho tượng bồ tát đứng trong mọi tư thế, với vẻ mặt trầm trầm, hướng vào cảnh giới hư vô huyền ảo.

Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế đồng loạt lướt vào trong Kim Đỉnh tự. Chân vừa chạm đến mặt gạch đá hoa, Cửu Thiên Tuế vung mạnh hữu thủ. Thập nhị Thần châu tử trong tay lão thoát ra chia thành mười hai hướng và lấp lún vào đúng chỗ của chúng. Đó là những hốc cây vừa vắn được khoét trên tam tinh những pho tượng bồ tát.

Ánh hào quang rực rỡ từ những hạt Dạ minh châu chiếu thẳng xuống giữa tâm ngôi Kim Đỉnh tự. Chiếc tráp ngọc thì Cửu Thiên Tuế đặt ngay vào đúng chỗ trống, nơi hội tụ những luồng hào quang của Thập nhị Thần châu.

Hành động của Cửu Thiên Tuế khiến Tuấn Luận không khỏi ngạc nhiên. Chàng định lên tiếng hỏi thì Cửu Thiên Tuế đã nói trước:

- Bốn tọa làm theo lời hứa với người.

Tuấn Luận không khỏi xúc động trước hành động của Tiểu Thuần Cửu Thiên Tuế.

Lão ve cầm:

- Tuấn Luận đỡ chiêu.

Cùng với lời nói đó, Cửu Thiên Tuế phát động đôi ma hoãn một thời đã làm thành danh tự vô định thiên hoàn của lão.

Chiếc ma hoàn thứ nhất cắt một đường vòng cung chém xả đến yết hầu Tuấn Luận. Lão vừa phóng ma hoàn vừa nói:

- Nếu người nhân nhượng bốn tọa thì Thập nhị Thần châu sẽ quay về Thiên ma Cổ Bảo... Lúc đó người có ân hận cũng đã muộn.

- Văn bối không nhân nhượng.

Tuấn Luận vừa nói vừa dụng Bách thủ di biến chụp lấy chiếc ma hoàn, cổ tay chàng khẽ vượt lưỡi ma hoàn, lập tức nó chuyển hướng nhắm ngay vào lưỡi ma hoàn thứ hai đang lướt đến.

Chát...

Đôi ma hoàn chạm thẳng vào nhau, bật về hai hướng, nhưng rồi chúng nhanh chóng hội tụ lại vào hai bàn tay của Thiên Tuế.

- Bách thủ di biến của người đứng là tuyệt công của Vô Vi phái mà bốn tọa đã từng ao ước luyện thành.

- Đó là sở học của ân sư đã tận tâm truyền cho văn bối.

- Hay lắm. Còn đây là tuyệt thức Vô địch sát hoai của bốn tọa kỳ vọng người đỡ được.

Lão vừa nói vừa vận công xoay tít đôi ma hoàn trên hai đầu ngón tay. Cửu Thiên Tuế hất mạnh đôi ma hoàn kia về phía Tuấn Luận, đồng thời chấp bản thủ lại với nhau.

Một đạo xoáy kinh từ đôi bản thủ của lão cuốn ra, trong khi cặp ma hoàn xoay tít quyện tròn lấy nhau, chỉ còn thấy ánh vàng chói của chúng thôi.

Rét...

Tuấn Luận vừa toan chụp đến chiếc ma hoàn lướt đến mình thì lưỡi thứ hai bất ngờ ập tới trước nhanh không thể tưởng. Tuấn Luận bỏ ngay ý định đó, ngã người ra sau. Lưỡi ma hoàn lướt sát ngay trên ngực chàng.

Lưỡi kia vừa công hụt thì lưỡi nọ lại đến nhanh hơn chớp mắt cắt một đường ngang chực lia đứt thủ cấp Tuấn Luận. Lăn người một vòng, thủ pháp dựng đứng.

Bóng ảnh rỗng xuất hiện vồ tới chiếc ma hoàn sát thủ đó.

Ầm...

Lực kinh lia trảo của Tuấn Luận đẩy bật chiếc ma hoàn về sau thì luồng xoáy kinh đã chụp đến thể pháp Tuấn Luận. Chàng bị cuốn ngay vào vòng xoáy kinh đó mà không làm chủ được bản thân mình.

Tuấn Luận khi rơi vào vùng xoáy kinh của Cửu Thiên Tuế không thể làm chủ được mình nữa thì đôi ma hoàn kia lại chụp đến tợ một lưỡi kéo chia làm hai hướng, công thẳng đến chàng.

Trong vòng xoáy kinh như thể bị trói cả tứ chi, Tuấn Luận không thể nào có phản ứng linh hoạt để chống lại cặp ma hoàn chết người. Chàng đoán chắc đôi ma hoàn kia sẽ cắt tiện ngang thể pháp mình, nhưng quả là lạ lùng, đôi ma hoàn chỉ lướt qua tiện lấy hai chéo áo Tuấn Luận rồi quay về tay Cửu Thiên Tuế.

Cặp ma hoàn vừa đáp xuống lòng bàn tay Thiên Tuế Tiểu Thuận thì vòng xoáy kinh cũng tự tan biến mất. Tuấn Luận sững sờ nhìn lão:

- Tôn giá...

Thiên Tuế Tiểu Thuận ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Tuấn Luận... Bây giờ ai là người đứng nhứt trong Bách điển tàn thư?

Tuấn Luận gượng nói:

- Đôi ma hoàn của tôn giá.

- Ai có thể dụng được ma hoàn như bốn tọa?

- Chỉ có mỗi một người duy nhất đó là Lương Trung Liệt tôn giá thôi.

Nghe chàng thốt câu này Cửu Thiên Tuế đắc ý vô cùng. Lão ngửa mặt cười vang dội. Tiếng cười của lão những tưởng làm rung chuyển cả ngọn Kim đỉnh sơn. Tiếng cười của lão lan xuống tận chân núi Kim đỉnh.

Nghe tiếng cười của Thiên Tuế, bọn võ sĩ phủ Thiên Tuế đồng loạt quì xuống xướng lên:

- Thiên Tuế vạn thọ vô cương...

- Thiên Tuế vạn thọ vô cương...

Trong quần hùng, kẻ đau lòng nhất chính là Sử Thứ Dân. Nỗi đau dâng tràn huyết mạch. Gã không kìm chế được nữa, lao đến vách đá Kim đỉnh sơn đưa tay lên trời gào thét:

- Lão đã giết con lão rồi. Lão đã giết con lão rồi.

Trên Kim đỉnh tự, Cửu Thiên Tuế cắt ngang tràng tiểu ngạo, nhìn Tuấn Luận nói:

- Tuấn Luận... Chiêu vừa rồi do ta lập Thập nhị Thần chân mà hấp thụ chân ngưng trong Thiên Ma Cổ Bảo chế tác thành. Chiêu thức đó bốn tọa chỉ dùng để đối phó với Thượng Quan Nghi. Cuối cùng bốn tọa đã thắng Thượng Quan Nghi qua con...

Lão ngửa mặt cười tiếp.

Tuấn Luận căng thẳng nhìn lão:

- Tôn giá đã thắng. Vậy kẻ đi là Tuấn Luận.

Cửu Thiên Tuế thét lên:

- Không... Kẻ đi phải là bổn toạ... Kẻ ra đi phải là bổn toạ. Ta đã có tất cả những thứ tầm thường thì ra phải đi tìm thứ cao minh. Nhưng trước hết ta phải tìm Thượng Quan Nghi để nói với y rằng Lương Trung Liệt đã thắng Bách thủ di biến.

Thiên Tuế nói dứt câu tự trở song thủ vỗ vào ngực mình:

Bình...

Lão vẫn đứng sững, chân giang rộng tay ôm ngực, mắt nhìn Tuấn Luận.

Sững sờ không thể nào nghĩ được Thiên Tuế lại làm như vậy, Tuấn Luận như thể bị trời trồng. Mãi một lúc chàng mới nhào đến đỡ lấy Cửu Thiên Tuế.

- Phụ thân.

Cửu Thiên Tuế mỉm cười nhìn Tuấn Luận:

- Tuấn Luận. Phụ thân từ lâu muốn nghe câu nói này... Muốn nghe câu nói này.

Tuấn Luận ôm lấy Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế:

- Cha... sao cha lại làm vậy?... Người ra đi phải chính là Tuấn Luận. Chúng ta đã giao ước với nhau rồi, kẻ bại phải ra đi... Mà người bại chính là con.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Không... Kẻ bại chính là cha.

Tuấn Luận bật khóc, ôm chặt lấy thể pháp của Thiên Tuế. Lão lấy hơi thật sâu gượng nói:

- Con đã thắng cha trước khi cuộc giao đấu này diễn ra. Đúng. Cha đã có được tất cả mọi thứ tầm thường trong cõi đời này nhưng không bao giờ cha có được những thứ cao minh, thánh thiện cho dù cha có phải bỏ cả đời để đi tìm. Chỉ có cái chết như thế này cha mới có được thứ cao minh mà con nói.

Thiên Tuế bấu lấy vai Tuấn Luận:

- Thứ cao minh đó chính là con.

Lão nhoẻn miệng cười thật tươi, rồi cố gỡ ngực áo Tuấn Luận. Đoá hoa huệ hình xăm trên ngực chàng đập vào mắt Cửu Thiên Tuế. Lão cười:

- Ta đã đi tìm nó... Đoá hoa huệ.. Tuấn Luận... Chính con là báu vật cao minh mà cha đi tìm.

Nói dứt câu Thiên Tuế dựa đầu vào vai Tuấn Luận từ từ trút hơi thở sau cùng. Ôm chặt lấy thi thể Cửu Thiên Tuế, Tuấn Luận gào lên:

Chàng gục đầu xuống ngực Thiên Tuế mà nước mắt trào ra ướt đẫm ngực áo trường bào của lão.

- o O o -